

[Føged.]

Det er min opfattelse — med rette eller uden ret — at dette desværre ikke er tilfældet, og det er derfor, jeg på venstres og det konservative folkepartis vegne har fremsat forslaget til folketingsbeslutning.

Jeg har tidligere i min fremsættelsestale givet udtryk for, at det påtænkte udvalg bør have den bredest mulige sammensætning for at få en alsidig vurdering af problemerne, i håb om at få en fremtidig ordning, der kan holde. Jeg er enig med den højtærede minister i, at de skattelignende myndigheder naturligvis bør have plads i udvalget. Jeg har kun givet udtryk for, at de implicerede skattemyndigheder ikke bør have flertal i udvalget. Diskussionen om landsskatteretten har mere og mere taget form af en kritik; og for at få ro om spørgsmålet vil det være nødvendigt at foretage ændringer af den bestående ordning. Denne ordning har nu virket gennem ca. 20 år og har måske i sine første år været tilfredsstillende, men i de forløbne år er skatterne steget væsentligt og klagernes antal desværre også, et udtryk for, at skattelovgivningen ikke på dette retslige område har været betryggende nok.

Naturligvis vil det ikke være muligt at skaffe en skattelovgivning og en skatteret, som udelukker klager, men et antal på 9 000 årlige klager er ikke noget ringe tal, og man kan roligt gå ud fra, at endnu flere borgere ville klage og eventuelt også få medhold i deres klage, hvis ikke de følte, at vort skattesystem og vor klageret er en ufremkommelig labyrint.

Det er naturligvis ikke for at få endnu flere klagesager frem, at vi stiller vort forslag, tværtimod er det for at finde frem til en ordning for påklage, der kunne give klageren en følelse af retfærdig behandling i alle skatteinstanser. Den eventuelle nye ordning bør indebære, at klageren får forelagt alle sagens akter og på lige fod med skattemyndighederne kan føre sit forsvar. Der vil formodentlig under sådanne forhold nu og da hos de skattelignende myndigheder opstå en vis tilbageholdenhed med hensyn til ansættelserne. De skattelignende myndigheder vil utvivlsomt nøje overveje ændringer af en indsendt selvangivelse, når der skal præsteres en holdbar begrundelse for en eventuel forhøjelse. Alene

en sådan præventiv virkning vil være beroligende for befolkningen, og klagerens antal vil af sig selv blive mindre. Samtidig vil klageren også være klar over, at der foreligger vægtige grunde for tilsidesættelse af hans selvangivelse, og vedkommende vil lettere kunne overbevises om skattemyndighedernes eventuelle ret. Resultatet vil i begge tilfælde blive færre klagesager og større almen følelse af retfærdighed.

I professor Thøger Niensens artikel om landsskatteretten i Juristen 1. januar 1959 anføres — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„at en ændring over mod en landsskatteret af juridisk oprindelse er foregået overalt i de vestlige kulturlande, og at vi i Danmark blot endnu er lidt tilbage på det pågældende område, måske for at bevare en administrationsfrihed uden uvedkommende kontrol.“

Professor Thøger Nielsen anfører tillige, at denne bevægelse

„er en udvikling, der koster en sej kamp, og den er i virkeligheden beslægtet med de afgørende erobringer til fordel for den enkelte borgers retsbeskyttelse, som det altid har været nødvendigt at søge opnået gennem et målbevidst pres.“

Der er gennem disse ord givet udtryk for, at en højt anset jurist har følt, at vi også på dette område har bevæget os for langsomt i forhold til andre vestlige kulturlande, og at det vil være rimeligt, at vi bevæger os i den retning nu.

Jeg har — det fremgår også af det, jeg har sagt til Ringkøbing Amts Dagblad, og som den højtærede finansminister citerede — med vilje undladt at rejse direkte kritik af landsskatteretten og dens embedsførelse. Landsskatteretten skal jo leve videre, også mens udvalget arbejder, og dens levedygtigheder skal være de bedst mulige, for at vi ikke på nogen måde skal føle det, som om vi bevæger os i et tomrum, men ændringerne bør utvivlsomt ske så hurtigt som muligt.

En decentralisering finder jeg nødvendig. Selv om jeg ikke skal give retningslinjer for udvalgets arbejde, vil jeg alligevel give udtryk for et ønske i så henseende. En ændret procedurereform er nødvendig. Landsskatterettellovens § 10, stk. 2, der omhandler skønsmæssig afgørelse, sætter bogstave-